mul önne kombel sures äddas middagi meele, mis kuñinga süddant saaks ligutama, et mulle ello kingiks ja miño kolm tuggewad waenlast ädda ja äbbi sisse sadaks, siis olleksin ma mees. Targad mötted ja kawwalus tulge appi! ohhelikko silmus on körri ümber, äddaoht ning kitsik käes, kuddas siin lahti peasen? Kõik kurri luggu wereb unnikus miño peale: kuñingas on wihhane, söbrad läksid pakko ja waenlased mul wägga kanged. — Arwast kül hääd teggin, pölgasin awwalikkult kuñinga wolli ja nõumeeste tarkust; kül ollen sellepärrast wölglik ja südlane, agga lootsin ikka weel önnetusest wõimust sama. Kui weel ni paljo mahti saaks su lahti tehha, ei nad siis mind ülles sa poma! lootust ma weel ei jätta mahha.

Nõnda mötteldes känas Reinowadder pä rahwa pole ja üidis: „Surm seisab mul silma ees, miña tem̃a käest eñam ei pease. Sellepärrast pallun kõiki, kes siin kuulmas, aidake mulle kuñinga käest nattuke aega palluda, et wõiksin weel enne surma inge kergitades awwalikkult tännini tehtud kurjad tööd üllestunnistada, muido wõiks pärrast sedda mõñi ilmasüta miño patto läbbi kimpotust leida. Taewalik eldus sago miño wõlla-ramatust ni paljo patto kustutama, kui ma tunnistuse läbbi teistele kasso sowin.“ — Surema ulga meel läks ärdaks sedda juttu kuuldes, nem̃ad räkisid issekeskis: Egga selle pissokese palwe täitmine paljo aega sa wiitma!

ja astusid ühheskoos kuñinga ette lubba palluma. Kuñingas lõukoer wõttis nende palweid kuulda; seal läks Reinowadderi süddame koorm kergemaks, ja silmapilgul kingitud armo aega endale kassuks wöttes, akkas tem̃a seddamaid räkima: „Issanda waim tulgo mul appi! Miña ei näe ühtainust teie ulgas, kellele ma kahjo ei olle teinud. Esmalt — kui weel alles pissokene poisikene em̃a rinnast wõeroma akkasin, läksin kohhe im̃o järrel nori lamba ja kitse tallekesi tagga kihhotama, mis karjast eemale juhtusid miñema; nende mägimine olli miño körwale wägga maggus pillike, sowisin nendega tuttawamaks sada. Mängides kägistasin korra koggemata ühhe lamba tallekese, im̃esin werre ja tundsin, et roog wägga maitsew! Aega möda näppistasin noremadest kitsetallekestest nelli tükki, pannin põesa tagga sallamahti nahka ja öppisin surema ammeti peale. Pääw päwalt julgemaks minnes akkasin lindo püdma, egga ei jätnud rahhul ei kaña, parti egga añe; wötsin kinni mis ette juhtus, ja mis eñam köhto ei mahtund, sedda matsin liwa sisse teiseks korraks. Juhtus ükskord pakkasel talwel, et Sirtso-soo peal Kriimsilm issandaga tuttawaks sain, kui tem̃a parrajast pöesa tagga köhhuli maas saaki olli lurimas. Kriimsilm tunnistas, kudda meie wañast liggisuggulased, kas lelle wai täddi poead piddime ollema. Meie sobbisime kaupa ja tõutasime teine teise wasto söbra kombel ellada, mis läbbi, Jum̃al parrako!